FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (andra avdelningen)
den 30 januari 2001 *

I mål T-49/00,

Industria pugliese olive in salamoia erbe aromatiche Snc (Iposea), Cerignola (Italien), företrätt av advokaterna A. Guarino och A. Lorang, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Schieferer, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten M. Moretto, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2626/1999 av den 13 december 1999 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 321, s. 3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden A.W.H. Meij samt domarna A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tvistens bakgrund och tillämpliga bestämmelser

1 Sökanden är ett företag som inom gemenskapen saluför grönsakskonserver avsedda att konsumeras av människor. Inom ramen för denna verksamhet importerar sökanden konserverad svamp av typen Agaricus, huvudsakligen från Folkrepubliken Kina.

2 Den importerade svampen omfattas av den gemensamma tulltaxan. I kapitel 20 i bilaga 1 i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22) i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2505/92 av den 14 juli 1992 (EGT L 267, s. 1) föreskrivs bland annat följande:

"2001	Grönsaker, frukt, bär, nötter och andra ätbara växtdelar, beredda eller konserverade med ättika eller ättiksyra:
...	
2001 90 50	— — Svampar
...	
2003	Svampar och tryffel, beredda eller konserverade på annat sätt än med ättika eller ättiksyra:
2003 10	— Svampar
	— — Av släktet Agaricus
2003 10 20	— — — Tillfälligt konserverade, genomkokta
2003 10 30	— — — Andra..."

3 Genom kommissionens förordning (EEG) nr 3537/91 av den 4 december 1991 om ändring av förordning nr 2658/87 (EGT L 335, s. 9), tillades följande kompletterande anmärkningar till kapitel 20 i den kombinerade nomenklaturen:

"1. Nr 2001 omfattar endast grönsaker, frukt, bär, nötter och andra ätbara växtdelar, beredda eller konserverade med ättika eller ättiksyra, med ett

innehåll av fri, flyktig syra, uttryckt som ättiksyra, av 0,5 viktprocent eller däröver."

4 I kommissionens förordning (EG) nr 1196/97 av den 27 juni 1997 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 170, s. 13) föreskrivs i punkterna 3 och 4 i bilagan att följande varor skall klassificeras enligt undernummer 2001 90 50:

"3. Svampar (av släktet Agaricus) beredda, blancherade, i vätska, med följande specifikationer:

...

4. Svampar (av släktet Agaricus) kokta..., konserverade i saltvatten (15—25 % salt) tillsatt med ättika eller ättiksyra, med ett innehåll av fri, flyktig syra, uttryckt som ättiksyra, av 0,5 viktprocent eller däröver."

5 För att särskilja de svampar som klassificeras enligt undernummer 2001 90 50 från dem som klassificeras enligt undernummer 2003 10 föreskrevs i kommissionens förordning (EG) nr 2626/1999 av den 13 december 1999 om ändring av bilaga I till förordning nr 2658/87 (EGT L 321, s. 3, nedan kallad den ifrågasatta förordningen) att punkterna 3 och 4 i bilagan till förordning nr 1196/97 har upphävts. Vidare har den första kompletterande anmärkningen till kapitel nr 20 i den kombinerade nomenklaturen (nedan kallad KN) ersatts av en text med

följande lydelse: "1. Nr 2001 omfattar endast grönsaker, frukt, bär, nötter och andra ätbara växtdelar... med ett innehåll av fri, flyktig syra, uttryckt som ättiksyra, av 0,5 viktprocent eller däröver. Svampar hänförliga till undernummer 2001 90 50 får ha en salthalt av högst 2,5 viktprocent." Enligt artikel 3 träder den ifrågasatta förordningen i kraft den tjugoförsta dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 14 december 1999.

6 Det framgår av ansökan att innan den ifrågasatta förordningen trädde i kraft klassificerades de konserverade svampar som sökanden importerar enligt undernummer 2001 90 50. Enligt sökanden medför den ifrågasatta förordningen att dessa varor hädanefter klassificeras enligt undernummer 2003 10. Skillnaden i tullsats mellan dessa undernummer är emellertid, enligt sökanden, betydande, inte bara på grund av att den proportionerliga delen av tullen för undernummer 2003 10 är högre, utan också på grund av att det för varje kilo av den importerade varan som klassificeras enligt detta undernummer tas ut en extra avgift på cirka 2,5 écu. Sökanden har dessutom understrukit att ändringen av tullklassificeringen medför att varorna i fråga underställs ett kvoteringssystem, vilket i mycket stor utsträckning omöjliggör sökandens importverksamhet (se nedan punkt 22).

7 Sökanden har preciserat att den liksom andra ekonomiska aktörer, då den ifrågasatta förordningen antogs, redan hade ingått avtal med sina leverantörer om leverans av Agaricussvamp konserverad i saltvatten där salthalten översteg de gränsvärden som föreskrivs i den ifrågasatta förordningen, enligt vilka leveransen skulle ske sedan nämnda förordning trätt i kraft. De importerade varorna transporterades sjövägen med en genomsnittlig transporttid på 30—40 dagar beroende på årstid. Sökanden har tillagt att den ingår avtal med sina leverantörer på årsbasis. I dessa avtal föreskrivs leveranstäthet och vilken mängd som skall levereras varje gång, vilket kommissionen inte har bestridit.

Förfarande

8 Det är mot bakgrund härav som sökanden, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 mars 2000, väckt talan i förevarande mål.

9 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

10 Kommissionen har genom en särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 juni 2000 gjort en invändning om rättegångshinder i enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Sökanden inkom med sitt yttrande i enlighet med artikel 114.2 i rättegångsreglerna den 12 september 2000. Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall:

— ogilla invändningen,

— i andra hand, pröva den tillsammans med sakfrågan,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Talans upptagande till prövning

12 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna skall förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt punkt tre i samma artikel skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar för att beslut skall kunna fattas. Det finns därför ingen anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

13 Kommissionen anser att sökanden inte kan anse sig vara personligen berörd av den ifrågasatta förordningen i den mening som följer av artikel 230 fjärde stycket

EG. Denna förordning är en normativ rättsakt och berör sökanden enbart på grund av dennas objektiva ställning som importör av de berörda produkterna. Sökanden kan inte göra gällande en särskild faktisk situation som särskiljer den från varje annan person.

14 Kommissionen har dessutom preciserat att det saknas gemenskapsrättsliga bestämmelser som föreskriver en skyldighet för kommissionen att beakta sökandens situation eller att föreskriva övergångsregler för varor som är under transport. Sökanden hade för övrigt kunnat skydda sina intressen genom att begära en bindande tulltaxeupplysning, vilken enligt artikel 12 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1, svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4, nedan kallad tullkodexen) ger sökanden rätt att göra en tidigare tullklassificering gällande under en viss period och under vissa förutsättningar även om upplysningen upphör att gälla, om den aktör som gjort begäran ingått definitiva leveransavtal på grundval av upplysningen. I förevarande mål har sökanden emellertid inte begärt någon bindande tulltaxeupplysning avseende produkter under transport.

15 Sökanden har svarat att en person i princip är personligen berörd av en rättsakt om vederbörande, åtminstone på ett logiskt plan, kunnat identifieras som rättsaktens faktiska mottagare innan rättsakten antogs. Den omständigheten att en sådan rättsakt är av allmän räckvidd hindrar inte att vissa enskilda kan vara personligen berörda härav (domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, punkterna 19 och 20). Om det är möjligt att fastställa en kategori personer som skiljer sig från alla övriga och inget annat rättssubjekt senare kan ingå i denna kategori sedan den ifrågavarande rättsakten antagits, berör denna rättsakt personligen samtliga mottagare som ingår i den sålunda fastställda personkategorin.

16 Då en gemenskapsrättsakt om ändring av tullsystemet för vissa varor även berör varor som avsänts före den tidpunkt då rättsakten antogs, men för vilka tullformaliteterna fullgjorts sedan rättsakten trätt i kraft, utgör, inom tullom-

rådet, de aktörer som berörs av dessa varor en stängd krets i vilken nya personer inte kan inräknas sedan rättsakten antagits. Den ifrågasatta förordningen berör följaktligen samtliga dessa aktörer personligen.

17 Den ifrågasatta förordningens verkningar var härvid inte förutsägbara för dessa aktörer då varorna i fråga transporterades från ursprungslandet till gemenskapen. Samtliga andra aktörer som senare importerar samma typ av varor kunde däremot utan svårighet avgöra om varorna skulle klassificeras enligt undernummer 2001 90 50 eller undernummer 2003 10 i KN. De hade härvid möjlighet att med exakthet beräkna den verkliga tullskulden och avgöra huruvida de kunde fullfölja importen inom ramen för kvotsystemet (se nedan punkt 22).

18 Sökanden anser att verkningarna av den ifrågasatta förordningen är jämförbara med verkningarna av en retroaktiv rättsakt. I båda fallen var de faktiska omständigheter som avgör om rättsakten är tillämplig uppfyllda när rättsakten antogs, eftersom situationen inte längre kan ändras sedan den ifrågasatta förordningen antagits. Det är uppenbart att en retroaktiv rättsakt personligen berör samtliga sina mottagare.

19 Sökanden har understrukit att kommissionens påstående att den inte hade någon skyldighet att beakta situationen för de importörer som redan skickat i väg sina varor innan den ifrågasatta förordningen antogs saknar relevans för frågan om talans upptagande till sakprövning. Påståendet kan enbart avse tvistens sakfråga.

20 Kommissionens nämnda påstående är för övrigt felaktigt, enligt sökanden. Just på grund av sin specifika situation befinner sig sökanden i en speciell juridisk ställning som kommissionen borde ha beaktat. Sökanden kan göra gällande berättigade förväntningar om att kommissionen borde ha infört bestämmelser i

den ifrågasatta förordningen som utesluter tillämpning av nämnda förordning på import som påbörjats före förordningens ikraftträdande. Att kommissionen inte beaktat sådana berättigade förväntningar kan enbart leda till en slutsats, nämligen att kommissionen hade velat att den ifrågasatta förordningens verkningar även skulle omfatta aktörer som redan avsänt sina varor innan nämnda förordning antogs. Ett sådant konstaterande har emellertid inga negativa konsekvenser vad gäller talans upptagande till sakprövning.

21 Sökanden har i detta sammanhang vidare åberopat den allmänna princip som uttryckligen slås fast i artikel 12 i tullkodexen och enligt vilken varken tullmyndigheterna eller kommissionen kan ändra en bestämmelse avseende varuklassificering utan att ge berörda parter minst sex månader att anpassa sig om de på grundval av denna bestämmelse varit bundna av ett avtal om försäljning eller förvärv av de ifrågavarande varorna. Enligt sökanden rör det sig här om skydd för berättigade förväntningar.

22 Sökanden har slutligen anfört att verkställigheten av de transaktioner som sökanden kontraktsmässigt förpliktat sig att genomföra omöjliggjorts av den ifrågasatta förordningen. Sökanden har preciserat att dessa avtal avser en mängd på mer än 4 000 ton. Import av svamp som klassificeras enligt undernummer 2003 10 i KN är underställd ett kvotsystem i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 2125/95 av den 6 september 1995 om öppnande och förvaltning av tullkvoter för svamp av arterna Agaricus (EGT L 212, s. 16) i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2493/98 av den 18 november 1998 (EGT L 309, s. 38). Enligt dessa bestämmelser tillåts en årlig import av 22 750 ton varor från Kina. Enligt den fördelningsmekanism som föreskrivs i dessa förordningar reserveras 85 procent av denna kvantitet för importörer som redan importerat dessa kvoterade varor under de senaste åren. Sökanden förekommer emellertid inte bland de traditionella importörerna, eftersom de varor som sökanden importerar redan innan den ifrågasatta förordningen trädde i kraft klassificerats enligt undernummer 2001 90 50 i KN och därigenom inte varit föremål för någon kvotering. Följaktligen kan sökanden enbart delta i fördelningen av kvarstående 15 procent, det vill säga 3 412 ton, mellan samtliga nya importörer i gemenskapen. Den mängd som skall fördelas är således långt mindre än den mängd som sökanden kontraktsmässigt förbundit sig att importera under innevarande år.

Förstainstansrättens bedömning

23 För att fastställa huruvida sökanden är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen i den mening som följer av artikel 230 fjärde stycket EG skall det först fastställas att förordningen syftar till att tydliggöra tullklassificeringen av en viss typ av varor genom att fastställa gränsen mellan de två undernummer i KN, som före ikraftträdandet kunde komma i fråga för klassificeringen av denna typ av varor. Som sökanden har anfört har den ifrågasatta förordningen följden att varor som tidigare kunde klassificeras under underkategorin 2001 90 50 nu klassificeras enligt undernummer 2003 10 i KN.

24 Den ifrågasatta förordningen utgör en åtgärd med allmän giltighet i den mening som följer av artikel 249 andra stycket EG. Förordningen syftar till en uniform tillämpning av den gemensamma tulltaxan och avser en objektivt fastställd situation och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, särskilt importörer av de produkter som beskrivs i förordningen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 14 februari 1985 i mål 40/84, Casteels mot kommissionen, REG 1985, s. 667, punkt 11, och förstainstansrättens beslut av den 29 april 1999 i mål T-120/98, Alce mot kommissionen, REG 1999, s. II-1395, punkt 18).

25 Sökanden har, med hänvisning till den rättspraxis som medger att även en rättsakt med allmän giltighet kan beröra vissa ekonomiska aktörer personligen, i huvudsak anfört att den tillhör en begränsad krets ekonomiska aktörer som speciellt berörs av den ifrågasatta förordningen, det vill säga importörer som, innan denna förordning antogs, hade ingått köpeavtal som skulle verkställas under förordningens tillämpningsperiod. De varor som avsågs i dessa avtal och som omfattades av nämnda förordning vid antagandet höll redan på att transporteras till gemenskapen. Eftersom den ifrågasatta förordningen och det kvotsystem som föreskrivs i förordningarna nr 2125/95 och 2493/98 omöjliggjort verkställigheten av ifrågavarande avtal, borde kommissionen, enligt sökanden, ha beaktat dessa importörers särskilda situation.

26 Förstainstansrätten konstaterar dock att de uppgifter som sålunda åberopats av sökanden inte är tillräckliga för att särskilja den i den mening som följer av artikel 230 fjärde stycket EG.

27 Enligt fast rättspraxis avseende situationen för en klagande som tillhör en begränsad krets av ekonomiska aktörer som ingått avtal vars verkställighet påstås hindras av en ifrågasatt normativ rättsakt, kan en talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt nämligen tas upp till prövning enbart om den institution som antagit rättsakten, enligt särskilda bestämmelser, var skyldig att beakta hur dessa aktörer påverkades av den ifrågavarande rättsakten (domstolens dom av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkterna 33 och 34, och förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 67, se för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande av den 12 oktober 2000 i mål C-300/00 P (R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. I-8797, punkt 46).

28 Denna rättspraxis omfattar även en situation där ekonomiska aktörer som, konfronterade med ett kvotsystem avseende viss import, inte ges importlicens (förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-100/94, Michailidis m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3115, punkt 64, vilket hänvisar till domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477).

29 I förevarande mål har sökanden emellertid inte åberopat någon särskild bestämmelse enligt vilken kommissionen, i den ifrågasatta förordningen, var skyldig att beakta situationen för sådana aktörer som sökanden vad gäller tillämpningen av den gemensamma tulltaxan och det kvotsystem som införts genom förordningarna nr 2125/95 och 2493/98. Sökanden har i detta sammanhang enbart åberopat den allmänna principen om skydd för berättigade förväntningar, vilken enligt sökanden uttrycks i artikel 12 i tullkodexen.

30 Förstainstansrätten erinrar i vart fall om att sökanden inte kan åberopa denna allmänna princip vad gäller frågan huruvida förevarande talan kan tas upp till prövning. För det första är det ostridigt att sökanden i förevarande fall inte använt sig av de möjligheter som föreskrivs i artikel 12 i tullkodexen, i dess lydelse enligt artikel 1.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996 (EGT L 17, 1997, s. 1) för att genom en bindande tulltaxeupplysning åtminstone i viss mån skydda sina intressen. Genom att skjuta fram ikraftträdandet för den ifrågasatta förordningen till den tjugoförsta dagen efter förordningens offentliggörande, har kommissionen för det andra, såväl följt bestämmelserna i artikel 254.2 EG som beaktat rättspraxis enligt vilken principen om berättigade förväntningar inte får utsträckas så långt att den allmänt hindrar att nya bestämmelser tillämpas på de framtida verkningarna av situationer som har uppkommit när de tidigare bestämmelserna gällde (domstolens dom av den 29 juni 1999 i mål C-60/98, Butterfly Music, REG 1999, s. I-3939, punkt 25, och där citerad rättspraxis).

31 Vad gäller sökandens påstående att den krets av importörer som den tillhör är en sluten krets på så sätt att inga nya aktörer kan ingå i kategorin av berörda importörer, efter det att den ifrågasatta förordningen antagits så att dessa på ett enkelt sätt kunnat identifieras av kommissionen, erinrar förstainstansrätten om att möjligheten att med större eller mindre säkerhet fastställa antalet och även identiteten på de rättssubjekt som en åtgärd är tillämplig på enligt fast rättspraxis inte på något sätt medför att dessa rättssubjekt skall anses som personligen berörda av denna åtgärd om det är ostridigt att tillämpningen sker enligt en objektiv rättslig eller faktisk situation som definieras i rättsakten i fråga (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 64, och där citerad rättspraxis).

32 Som redan har påpekats föreskrivs det emellertid i den ifrågasatta förordningen att salthalten för svamp som klassificeras enligt undernummer 2001 90 50 i KN inte får överstiga en viss nivå. Förordningen är således tillämplig på en situation som kan definieras objektivt och berör enbart sökanden i dennes objektiva egenskap av importör av de sålunda avsedda varorna.

33 Av samma skäl kan inte heller argumentet att den ifrågasatta förordningen har allvarliga ekonomiska konsekvenser på sökandens verksamhet, eftersom den hindrar verkställigheten av sökandens långvariga inköpsavtal, godtas. Enligt fast rättspraxis är nämligen den omständigheten att en normativ rättsakt kan ha diverse konkreta verkningar för de olika rättssubjekt till vilka den är riktad inte av sådan art att den särskiljer dessa från alla övriga berörda aktörer när tillämpningen sker enligt en objektiv rättslig eller faktisk situation som definieras i rättsakten i fråga (punkt 66 i domen i det ovannämnda målet ACAV m.fl. mot rådet och där citerad rättspraxis).

34 Det skall härvid tilläggas att den omständigheten att sökanden ingått leveransavtal på årsbasis utgör ett val som den gjort i enlighet med sina egna kommersiella intressen. En sådan avtalsrättslig ställning, vilken är en nödvändig del av varje importföretags verksamhet, kan inte anses som en speciell rättighet i den mening som följer av domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Michailidis m.fl. mot kommissionen, punkterna 66 och 67). Denna ställning är således inte av sådan art att den särskiljer sökanden från den ifrågasatta förordningen.

35 Av det ovan anförda framgår att den ifrågasatta förordningen inte kan anses personligen beröra sökanden. Eftersom sökanden inte uppfyller ett av de villkor för att talan skall kunna tas upp till prövning i sak som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG skall förevarande talan avvisas.

36 Även om sökanden saknar möjlighet att begära att den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras, har den kvar möjligheten att åberopa att förordningen är ogiltig vid en nationell domstol som beslutar med beaktande av artikel 234 EG (domstolens dom av den 17 november 1998 i mål C-70/97 P, Kruidvat mot kommissionen, REG 1998, s. I-7183, punkterna 48 och 49).

Rättegångskostnader

37 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 30 januari 2001

H. Jung

Justitiesekreterare

A.W.H. Meij

Ordförande